

for det første ikke rigtigt med Hensyn til det Lovforslag, som forelaa sidste Gang i 1900—01 og var forelagt af daværende Kultusminister Bjerre, thi om dette Lovforslag hedder det i Bemærkningerne til Regeringsforslaget nu, at „det Lovforslag, man i saa Henseende her fremsætter, slutter sig i det væsentlige til det fornævnte i Rigsdagssamlingen 1900—1901 fremsatte Lovforslag, men afviger dog i nogle Retninger fra det“. Hvad disse „Afvigelser i nogle Retninger“, som for øvrigt nu ogsaa ere nærmere præciserede af den højtærede Minister, at disse Ændringer, disse Fuldstændiggørelser ikke skulde kunne være opnaaede ved Forhandlinger om Forslaget fra 1900—01 — som dog i det væsentlige var det samme som dette her — og at den i 1900—01 foreliggende Plan derfor ikke skulde kunne betragtes som antagelig, tror jeg, er en uhistorisk Konklusion, som heller ikke er tiltraadt i Bemærkningerne til Lovforslaget. Men lige saa lidt er den nævnte Udtalelse rigtig, naar man tænker paa de ældre Lovforslag og først og fremmest da de tre, som bleve fremsatte af Kultusminister Scavenius. Det var ikke blot en antagelig Plan, men, som det ogsaa erkendes i Folketingets Betænkning, det var en særdeles god Plan. Enhver vil sikkert indrømme, at det er den bedste af alle de Planer, der ere komne frem. Den staar i visse Henseender friest. Den kunde regne med, hvad der nu ikke kan regnes med, nemlig et Areal paa 35 Tdr. Land, og den opfylder derfor ogsaa Ønskerne i højere Grad end det nærværende Lovforslag, der jo har været bundet til Begrænsningen i Arealet, og derfor ikke har kunnet strække sig videre end til det Resultat, man er kommen til, som den højtærede Minister ogsaa præciserede. Set fra et alment Synspunkt, et lægevidenskabeligt Synspunkt, set fra det, som skal fyldestgøres i den Henseende ved Lovforslaget, maa man sige, at Kultusminister Scavenius's Plan var den bedste af alle hidtil foreliggende. Og naar den stødte paa Hindringer, var det heller ikke i noget Planen selv vedrørende, det var to uden for liggende Hensyn: Pladsspørgsmaalet og Omkostningsspørgsmaalet. Pladsspørgsmaalet blev jo vedblivende Vanskeligheden lige indtil 1893. Man søgte paa alle mulige Maader at komme bort fra det Sted paa Fælleden, som der var Tale om, maatte ogsaa vidtløftigt drøfte det Spørgsmaal — det var i min Tid —, om Hospitalet kunde lægges paa det gamle Sted med Udvidelser og Forandringer og maa-

ske Inddragelse af tilkøbte Arealer paa den anden Side af Bredgade. Men man havnede i det, som nu ogsaa nærværende Lovforslag er havnet i, nemlig at lægge Hospitalet paa Fælleden; kun blev Arealet mere begrænset, den tidligere Overenskomst med Kommunen var udløben, en ny tilvejebragtes og fik Rigsdagens Samtykke i 1893. Den er man nu altsaa bunden til, og den hviler ogsaa nærværende Lovforslag paa. De Hindringer, som mødte Kultusminister Scavenius's oprindelige Lovforslag, laa altsaa ikke i Planens Uantagelighed, men i Spørgsmaalet om Pladsen, som man nu alligevel er havnet i, kun paa mindre gunstige Vilkaar, end Kultusminister Scavenius kunde arbejde med. Det samme Pladsspørgsmaal var jo Hindringen for det Lovforslag, jeg som Kultusminister fremsatte, det blev paa samme Maade mødt med Fordringen om at skaffe en anden Plads, uagtet det fyldestgjorde paa det andet Punkt, Bekostningsspørgsmaalet, ved Reduktion af Udgifterne, — det betragtedes som uheldigt, men jeg foreslog det, fordi jeg troede det opnaaeligt — og Indskrænkning af Antallet af de Institutter, der skulde placeres. Trods dette, kan det ikke siges, at Planen var uantagelig. Den stødte paa Hindringer udefra, men den erkendtes af de vedkommende Autoriteter at være ikke særdeles god, men brugbar, saaledes at der kunde arbejdes paa dette Hospital. Det er derfor, jeg siger, at med al Anerkendelse af de korrekte, historiske Udtalelser i Folketingets Betænkning er den Konklusion, at der ikke tidligere har foreligget nogen antagelig Plan, ikke rigtig. Men det er jo et Spørgsmaal, som i og for sig ikke vedrører Lovforslaget. Det er heller ikke nogen Anke mod den højtærede Kultusminister; thi det er rigtigt, hvad der i den Henseende udvikles i Lovforslaget, at dette ikke er noget væsentligt nyt, men kun noget ændret i Forhold til Planen af 1900. Og der er da altsaa Situationen givet saaledes, at der ikke kan være Spørgsmaal om mere, end hvad der i den Henseende indeholdes i Lovforslagets § 1, saaledes som den er forelagt fra Regeringens Side. Derved opnaas altsaa det, som de paagældende Myndigheder nu alle erkende er fyldestgørende, om man end kunde ønske sig mere, og Ministeriet har fuldstændig Ret, naar det udtaler, at „de Planer til Bygningernes Udførelse, som ligge til Grund for nærværende Lovforslag, ere udarbejdede efter Forhandlingen med det lægevidenskabelige Fakultet og